

میراحمد رضا مشرف

روزنامه‌نگار

به‌طور قطع روزی که «لئو وارداکار» نخست‌وزیر جمهوری ایرلند، انحلال پارلمان و برگزاری انتخابات زودهنگام را به رئیس‌جمهور این کشور پیشنهاد داد، هرگز تصور نمی‌کرد که اوو حزیش بازنده بزرگ این تصمیم باشند. درواقع او معتقد بود بهترین زمان ممکن را برای برگزاری انتخابات درنظر گرفته چراکه برگزیت در بریتانیا پس از مدت‌ها کش وقوس تعیین تکلیف شده و اکنون نوبت دویلین است که با توجه به موقعیت جغرافیایی و قرار گرفتن در خط مقدم اتحادیه اروپایی، به چانه‌زنی با لندن بر سر معاهدات و توافقات تجاری و حتی سیاسی پسابِ برگزیت مشغول شود. اما مشکل اصلی از آنجا سرمنشأ می‌گرفت که وارداکار و حزب حاکم «فاین گیل» دولت اقلیتی را در اختیار داشتند که حوزه اقتدار و تصمیم‌گیری آن در چارچوب همکاری با دیگر احزاب ائتلافی در دولت محدود می‌شد. درچنین شرایطی تجربه انگلیس و پیروزی جانسون در جریان انتخابات زودهنگام از یک‌سو و اتکا و اعتماد بیش از حد نخست‌وزیر جمهوری ایرلند، به نحوه عملکردش در مذاکرات برگزیت از سوی دیگر، باعث شد تصمیم به برگزاری یک انتخابات زودهنگام گرفته‌شود تا با کمک آن دویلین بتواند دولتی یکپارچه و مقتدر را روانه مذاکرات پسابِ برگزیت کند. اما به‌نظر می‌رسد که «انقلاب صندوق‌های رای» تعبیری که رهبر حزب پیروز «شین‌فین» به کار می‌برد، وارداکار و حزب حاکم را کاملاً غافلگیر کرده و آینده سیاسی جدیدی را پیش روی جمهوری ایرلند قرار داده است.

انقلاب صندوق‌های رای

انتخابات پارلمانی زودهنگام ایرلند درحالی برگزار شد که از جمعیت تقریباً پنج میلیون نفری این کشور، ۲/۳ میلیون نفری که واجد شرایط رای دادن بودند باید از میان نامزدهای احزاب مختلف، ۱۵۹ عضو مجلس عوام را انتخاب می‌کردند. اگرچه از زمان استقلال جمهوری ایرلند تاکنون احزاب سیاسی متعددی در پارلمان حضور داشته‌اند، با این وجود ما شاهد استقرار یک نظام پارلمانی دوحزبی مسلط در این کشور بوده‌ایم به‌طوری که طی یکصد سال، قدرت میان دو حزب راست‌گرای «فاین گیل» و «فیانا فیل» در حال جابه‌جایی بوده است. در زمان‌هایی که هیچ‌کدام از این دو حزب قادر به کسب اکثریت مطلق پارلمانی نبودند، هریک در ائتلاف با احزاب کوچک‌تر یا حتی حزب اصلی رقیب اقدام به تشکیل دولت کرده‌اند؛ یعنی درست همان شرایطی که حزب حاکم فعلی یعنی فاین گیل در آن قرار دارد. در آخرین دور انتخابات پارلمانی در سال ۲۰۱۶ این دو حزب مسلط مجموعاً ۹۲ کرسی مجلس را از آن خود کرده بودند و نزدیک‌ترین رقیب آنها حزب‌شین‌فین تنها ۲۳ کرسی را در اختیار داشت. نگاه به این آمارها روشن می‌کند که چرا رهبر حزب‌شین‌فین اصطلاح «انقلاب صندوق‌های رای» را برای این انتخابات به‌کار می‌برد. درعرض کمتر از چهار سال شین‌فین توانست با افزایش دو برابری تعداد حامیان خود و با پیشی گرفتن از دو حزب اصلی، برای اولین بار به سلطه صد ساله نظام دوحزبی در این کشور خاتمه دهد. آنچه ارزش این پیروزی را دوچندان می‌کند این است که شین‌فین تنها با ۴۲ نامزد در این انتخابات مشارکت کرده بود، حال آنکه رقبایش تقریباً برای تمامی کرسی‌ها نامزد داشتند.

حزب حاکم قربانی بازی با کارت برگزیت

بسیاری معتقدند لئو وارداکار، نخست‌وزیر جوان و دورگه (هندی- بریتانیایی) جمهوری ایرلند، در جریان مذاکرات دشوار برگزیت میان اتحادیه اروپا و انگلستان توانایی‌ها و قابلیت‌های زیادی از خود نشان داد. بر همین اساس شاید اگر اعطاف او در برابر طرح مبهم و پیچیده جانسون نبود، هنوز هم برگزیت بدون سرنوشت و بلا تکلیف باقی مانده بود. طی چند سال اخیر او و حزیش بیشترین توجه خود را روی برگزیت متمرکز کرده و آن را اولویت اول اقتصادی و سیاسی جمهوری ایرلند برمی‌شمردند.

معرفی کتاب

سید علیرضا موسوی

دکتری علوم سیاسی از دانشگاه فردریش شیلر آلمان

ابراهیم ملزر « Abraham Melzer» در کتاب «توطئه‌گران یهودی ستیزی» کتاب روایتگر زندگی سختی است که او و خانواده‌اش در فضای یهودی ستیزی قرن بیستم تجربه کرده‌اند. خانواده یهودی تبار او که به‌علت یهودی‌ستیزی در زمان نازی‌ها مجبور به مهاجرت به سرزمین‌های آسیای مرکزی شوروی می‌شوند، با پایان جنگ دوم جهانی وعده زندگی بهتر در سرزمین‌های اشغالی را توسط قوای پیروز جنگ دریافت می‌کنند. از زمان انتشار این کتاب یعنی سال ۲۰۱۷ ملزر مورد حمله شدید رسانه‌های اصلی آلمان قرار گرفته و بسیاری از جلسات معرفی کتاب او به بهانه ضد یهودی بودن اثرش لغو شده‌اند. ملزر در این کتاب شرایط زندگی‌اش را در دوران نوجوانی در سرزمین‌های اشغالی روایت می‌کند و اینکه چگونه قربانیان جنگ جهانی دوم خود تبدیل به جانیب‌کاران شده و از همین رو، هویت اعراب و سرزمین مقدس را لگدمال می‌کنند. ملزر با توجه به شرایط سخت زندگی در رژیم صهیونیستی مجدداً به سرزمین مادری‌شان آلمان در دهه ۶۰ مهاجرت می‌کند. این کتاب در درجه اول روایت بسیار جذابی را از زندگی یک یهودی در رژیم صهیونیستی و آلمان بعد از جنگ دوم جهانی ارائه می‌کند که بی‌شک برای خواننده ایرانی بسیار جذاب و پُر از اطلاعات جدید است.

نویسنده در این کتاب به بررسی مفهومی تحت عنوان توطئه‌گران یهودی ستیزی می‌پردازد که به شکلی سوءاستفاده

جهان شهر

درباره ماجرای وحدت در ایرلند

دردسرتازه برگزیت و بریتانیا

گویا ایرلندی‌ها تصمیم گرفته‌اند هیچ‌وقت اجازه ندهند آب خوشی از گلوی انگلیسی‌ها پایین برود. پس از درگیری‌ها بر سر استقلال جمهوری ایرلند و بعد از آن سال‌ها جدال برای اتحاد دو دولت شمالی و جنوبی، این بار نوبت برگزیت است که باز هم انگلیسی‌ها را با درد سر همیشگی و دوام‌دارشان یعنی دوام‌دارشان یعنی ایرلند درگیر کند

اخیر جلوه پیدا کرد، جایی که حزب با سوار شدن روی موج نارضایتی‌ها و مشکلات داخلی در حوزه‌هایی چون خدمات عمومی و مسکن توانست مخاطبان زیادی، به‌خصوص در میان قشر جوان را به‌سوی خود جلب کند. این مخاطبان جوان عموماً توجه چندانی به پیشینه حزب نشان نمی‌دهند و آن‌گونه که «جاناتان اوریشید» استاد دانشگاه کورک ایرلند می‌گوید آنها گروهی از جوانان رای‌دهنده هستند که بیشتر به مباحث مطرح شده و نه به احزاب شناخته شده رای می‌دهند.

دشواری‌های شین‌فین برای مشارکت

در یک دولت ائتلافی

نتایج انتخابات پارلمانی ایرلند روشن می‌سازد که تشکیل یک دولت ائتلافی اجتناب‌ناپذیر است. هرچند پیش از این هم یک دولت ائتلافی زمام امور را در اختیار داشت، اما این بار یک تفاوت اساسی وجود دارد و آن‌هم حضور شین‌فین در هرم احزاب برتر انتخاباتی و به‌ویژه قرار گرفتن آن در راس این هرم است. آرای نزدیک سه حزب برتر (شین‌فین ۲۴/۵ درصد، فیانا فیل ۲۲/۲درصد و حزب حاکم فاین گیل ۲۰/۹ درصد) و درعین‌حال فاصله زیاد هر کدام از آنها با اکثریت مطلق آرا شرایط را به‌گونه‌ای رقم زده است که به‌نظر نمی‌رسد هیچ‌یک به تنهایی و فقط با اتکا بر احزاب کوچک‌تر قادر به تشکیل دولت باشد. خانم ماری مک‌دونالد رهبر شین‌فین درحالی از عدم تمایل حزیش برای ائتلاف با دو حزب برتر سنتی سخن گفته که دو حزب دیگر نیز مواضع مشابهی در قبایل این حزب اتخاذ کرده‌اند. این دو حزب پیش از انتخابات قاطعانه احتمال هرگونه ائتلاف با شین‌فین را به‌دلیل پیشینه تاریخی آن رد کرده بودند. اما اکنون پس از موفقیت چشمگیر شین‌فین، حزب حاکم و نخست‌وزیر همچنان بر مواضع پیشین خود پافشاری دارند ولی حزب فیانا‌فیل به‌عنوان دومین حزب برتر انتخابات، عکس‌العمل ملایم‌تری در پیش گرفته و این مساله را کاملاً منتفی ندانسته است. این احتمال نیز مطرح است که دو حزب سنتی با کنار گذاشتن شین‌فین و در همکاری با یکدیگر دولت ائتلافی تشکیل دهند. در این مورد

صاحب‌امتیاز: دانشگاه آزاد اسلامی - مدیرمسئول: محمدامین ایمانجانی- سردبیر: مسعود فروغی
دفتر مدیرمسئول: ۱۲/ ۲۱۳۴۸۰ - تحریریه: ۰۸۲-۰۱۸-۶۶۷۲ - فکس: ۰۵۱-۶۶۷۲۰۴۷ - ۶۶۷۲۰۴۷
روابط عمومی: ۰۴۹۹-۶۶۷۲ - سازمان آگهی‌ها: ۰۴۱۸-۶۶۳۴۸۰
چاپ: چاپخانه دانشگاه آزاد اسلامی - توزیع فرهنگستان: ۰۱۲-۶۶۳۴۸۰
نشانی: خیابان حافظ، پلاک ۱۲۰ ر.جمهوری، روبه‌روی ساختمان بورس، ساختمان فرهنگستان، طبقه سوم

هم چند مشکل عمده پیش روی آنها وجود دارد. نخست اینکه نادیده گرفتن نظر ۲۵درصد رای‌دهندگان و به‌خصوص جوانان ناراضی کار چندنان آسان و معقولی به‌نظر نمی‌رسد. در این زمینه رهبر شین‌فین هم تاکید می‌کند که وی اخراج یا کنار گذاشته شدن حزبی که یک‌چهارم آرا را به‌دست آورده، قبول نخواهد کرد و صحبت در این مورد اساساً غیردموکراتیک است. اما دومین چالش پیش روی دو حزب سنتی برای ائتلاف این است که آنها حتی در اتحاد با یکدیگر نیز نخواهند توانست اکثریت مطلق پارلمان را کسب کنند و بنابراین بازهم به مشارکت‌دادن احزاب کوچک‌تر نیازمند خواهند بود. در کنار این موارد، این نکته را نیز باید اضافه کرد که دولت کنونی محصول ائتلاف دو حزب مسلط بوده و مسئولیت نارضایتی عمومی متوجه هر دو حزب است. بنابراین بسیاری در درون هریک از دو حزب و به‌خصوص در حزب فیانا فیل ائتلاف مجدد را بی‌حاصل می‌دانند. در هر حال برای شکل‌گیری یک دولت ائتلافی در انتخابات سال ۲۰۱۶ به ۷۰ روز زمان نیاز بود، اکنون و در این شرایط معلوم نیست که تشکیل دولت چقدر زمان خواهد برد. البته این احتمال هم وجود دارد که زمینه‌تشکیل چنین دولت ائتلافی‌ای فراهم نشود و انتخابات مجدد تنها راهکار خروج از بن‌بست تلقی شود.

شین‌فین دردسر تازه بریتانیا و برگزیت

گویا ایرلندی‌ها تصمیم گرفته‌اند هیچ‌وقت اجازه ندهند آب خوشی از گلوی انگلیسی‌ها پایین برود. پس از درگیری‌ها بر سر استقلال جمهوری ایرلند و بعد از آن سال‌ها جدال برای اتحاد دو ایرلند شمالی و جنوبی، این بار نوبت برگزیت است که باز هم انگلیسی‌ها را با درد سر همیشگی و دوام‌دارشان یعنی ایرلند مواجه کند. در طول مذاکرات برگزیت میان اتحادیه اروپا و انگلستان، مساله مرزهای مشترک ایرلند شمالی و جنوبی اساسی‌ترین بحث و دلیل اصلی بن‌بست گفت‌وگوها تلقی می‌شد. لندن از یک‌سو نیاز داشت تا پس از خروج از اتحادیه اروپایی حریم و مقررات تنها مرز زمینی خود با این اتحادیه را معلوم کند و از سوی دیگر باید از پیمان صلح بلفاست (جمعه‌نیک) و توافقات امنیتی و مرزی میان دو ایرلند که به دشواری حاصل شده بود، محافظت می‌کرد. این موضوع به سقوط و قربانی شدن دولت «ترزای» منجر شد، اما جانشین او جانسون با ارائه یک طرح مبهم و پیچیده و در سایه حمایت تلویحی وارداکار، نخست‌وزیر جمهوری ایرلند توانست موثناً از این مهلکه بگریزد. احتمالاً در آن هنگام نخست‌وزیر ایرلند بر این تصور بوده که خود او در ادامه روند مذاکرات می‌تواند این ابهامات را رفع کرده و منافع ایرلند را تأمین کند. اما انتخابات اخیر جمهوری ایرلند، تمامی این محاسبات را در هم ریخته و پای طرف ثالثی به نام شین‌فین را به میان کشیده است. این حزب در هر دو سوی ایرلند شمالی و جنوبی فعالیت دارد. حزب شین‌فین شاخه ایرلند شمالی در حال حاضر در پارلمان منطقه‌ای ایرلند شمالی، دومین حزب قدرتمند به‌شمار می‌آید. اختلافات این حزب با حزب اتحادگرای دموکراتیک طرفدار اتحاد با بریتانیا، پس از رفت‌وآمد برگزیت به اوج خود رسید و در نهایت به تعلیق فعالیت‌ها در دولت منطقه‌ای منجر شد. در چنین وضعیتی قدرت‌گیری شاخه دیگر این حزب در جمهوری ایرلند و نقش آفرینی احتمالی آن در دولت آینده قطعاً شرایط را برای بریتانیا و برگزیت پیچیده‌تر خواهد کرد. این حزب طی انتخابات پارلمانی جمهوری ایرلند، شعار سنتی و درواقع هدف اولیه خود را همچنان حفظ کرده و برگزاری یک رفت‌وآمد برای اتحاد دو ایرلند طی پنج سال آینده را جزئی از برنامه‌های خود قرار داده بود. با درنظر گرفتن این موضوع که مردم ایرلند شمالی در جریان برگزاری رفت‌وآمد برگزیت برخلاف نظر بریتانیایی‌ها به‌باقی ماندن در اتحادیه اروپا رای داده بودند، گمان می‌رود که اکنون زمینه اختلافات مذهبی در دو سوی ایرلند کم‌رنج‌تر از گذشته است و در مقابل دلایل محکم‌تری برای پیگیری آرمان وحدت و یکپارچگی دو ایرلند وجود دارد. شکی نیست که انگلیسی‌ها به این موضوع روی خوش نشان نخواهند داد، به‌ویژه در موقعیتی که با دغدغه درخواست‌های جدایی‌طلبانه در مناطق دیگری چون اسکاتلند هم مواجه هستند.

سیاسی-هویتي كاملا ضد آلماني را تا به امروز دنبال مي‌كند. اين جريان سياسي و روشنفكري در ابتدای تشكيل، رويكردهای چپ‌گرایانه داشت، اما با سقوط شوروی سابق، نگاه ضد فاشیستی‌اش، صیغه‌ای نومحافظه‌کارانه پیدا کرد. در این رویکرد جدید ضد آلمان‌ها، مرز میان ضد صهیونیسم و ضد یهود از بین رفت و منتقران این طیف سیاسی با توجه به حمایت رادیکال از رژیم صهیونیستی، اندیشه‌های ضد اسلام و ضد فلسطینی را تا به امروز در میان آلمان‌ها تبلیغ و در این میان البته آنها از آمریکا به‌عنوان حامی اصلی اسرائیل یاد می‌کنند. درواقع این جریان سیاسی با یک خاستگاه چپ‌گرا تشکیل شد، ولی نهایتاً رویکردهای نومحافظه‌کاری رادیکالی را اتخاذ کرد که ابراهیم ملزر آن را بسیار خطرناک برای یهودیان مقیم آلمان که خواستار ادغام در جامعه آلمان هستند و نمی‌خواهند ارتباطی با رژیم‌صهیونیستی داشته باشند، می‌داند. چراکه حمله این جریان پُر نفوذ و رادیکال به منتقدان اسرائیل، شرایط زندگی آزاد را برای دگراندیشان یهودی در جامعه آلمان سخت کرده است. از منظر نویسنده همین رویکردهای رادیکال در حمایت از رژیم‌صهیونیستی باعث شده است که مرز یهودی ستیزان واقعی از غیر واقعی مشخص نشود و ما در آلمان امروز شاهد پدیده جدیدی مثل همکاری پنهان جریان‌های نژادپرست راست‌گرایی جدید با صهیونیست‌ها باشیم. چراکه راست‌گرایی پوپولیست جدید به شکلی با صهیونیست‌ها در باب تحت فشار قرار دادن یهودیان آلمان برای مهاجرت به سرزمین‌های اشغالی، منافع مشترک دارد و این موضوعی است که کتاب تلاش می‌کند با دقت و موشکافی خاص تاریخی مورد رصد قرار دهد و همین مساله خواندن این کتاب را ارزشمند می‌کند.

معرفی کتاب توطئه‌گران یهودی ستیزی «Die Antisemitenmacher»

روایت یک سانسور مهم در اروپا

شود، روند ادغام‌شان در جامعه با مشکل مواجه شود.

نویسنده در این کتاب به توافقنامه جبران خسارت میان آلمان غربی و رژیم صهیونیستی در سال ۱۹۵۲ «Wiedergutmachungsabkommen» اشاره می‌کند که عملاً رابطه میان دولت آلمان و یهودیان خسارت دیده را تقلیل به رابطه

